

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΕΑΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

[ΤΟΥ ΓΚΥ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ]

ὡς ξανόχρονται στὸ μυαλό μου αἱ ἀναμνήσεις τῆς νεότητος! Ἐνθυμείσθε, γηραιοὶ ἀναγνώσταί μου, ἐκεῖναι τὰ ἔτη τῆς χαρᾶς, τότε ποῦ ἡ ζωὴ δὲν ἦτο παρὰ ἑνας θριαμβὸς κι' ἕνα γέλο;

Ἦσουν τότε εἰκοσι πένε ἔτών. Πρὸ ὀλίγου εἶχα φθάσει στὸ Παρίσι. Ἦμο ν' ὑπάλληλος εἰς ἕνα γραφεῖο καὶ ἡ Κυριακαὶς μου ἐφαίνοντο σὲν σπάνιες ἐυραιῖς, γεμάτες ἀπὸ εὐτυχία.

Ἦτ ν, θυμᾶμαι, πρῶτ Κυριακῆς καὶ εἶχα ξυπνήσει μὲ κέφι καὶ διάθεσι. Ἀνοιξα τὸ παρτίθυρο. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ὁ καταγάλανος οὐρανὸς ἀπλώνονταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόλιν γεμάτην ἡλιο καὶ χειλιδόνια.

Ἐντύθηκα γρήγορα καὶ ἔφυγα μὲ τὸν σκοπὸ νὰ περάσω τὴν ἡμέρα μου στὰ δάση.

Ἐφθασα στὴν παραλὶ αἰ γὰ νὰ ἐπιβιβασθῶ στὸ πλοῖο ποῦ θὰ μὲ μετέφερε στὸ Σαιν Κλου.

Πόσο μου ἄρεσε αὐτὴ ἡ ἀναμονὴ τοῦ πλοίου. Μοῦ ἐφαίνετο οὐθὶ θὰ ἔφευγα γιὰ τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ κόσμου, γιὰ νέαις καὶ θαυμάσιαις χώραις.

Ἐπλεύρισε καὶ ἀνέβηκα.

Ἀπὸ περιήραμε δύο νησιά, μία φωνὴ ἀγγέλει «Μπάμεντόν» καὶ κατόπιν μακρότερα «Σέβρ» καὶ ἀκόμη μακρότερα «Σαιν-Κλου».

Κατέβηκα καὶ ἀκολούθησα μὲ βήματα βιαστικά μέσα ἀπὸ τὴν κομόπολιν τὸ δρόμο ποῦ φθάνει στὸ δάσος. Εἶχα μαζί μου ἕνα χάρτη διευκύνοντα τὰ περὶ γύρω τοῦ Παρισιῦ γιὰ νὰ μὴ χαθῶ στοὺς δρομίσκους ποῦ διασχίζουν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τὰ μικρὰ δάση ποῦ κίβνουν τοὺς περιπάτους τῶν οἱ Παριανοί.

Μόλις ἐφθασα εἰς τὴν οἰκίαν, ἐμελέτησα τὸ πρόγραμμα μου, τὸ ὅποιο μου ἐφάνη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπλούστατον. Θὰ ἐστρεφε δεξιὰ, κατόπιν ἀριστερὰ καὶ θὰ ἐφθανα τὴν νύχτα σταῖς Βερσαλλίαις γιὰ νὰ δεινύσω.

Ἐβάδιζα σιγὰ καὶ εἶχα λησμονήσει τὸ γραφεῖο, τὰ χαρτιά, τὸν τηματάρχην, τοὺς συναδέλφους, τοὺς φακέλλους κι' ἐσκεπτόμουν πράγματα εὐτυχῆ.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ καθώμουν γιὰ νὰ θαυμάσω διάφορα εἶδη μικρὸν λουλουδιῶν. Ἦσαν κίτρινες καὶ κόκκινες βιολετέες λεπτὰς καὶ κομψαῖς. Ἐντομα ὄλων τῶν χρωμάτων καὶ ὄλων τῶν σχημάτων, τέρατα τρομακτικὰ καὶ μικροσκοπικὰ συγχρόνως, ἐπιχειροῦσαν κοπιώδεις ἀναβάσεις, ἡ ἐσύρνοντο ἐπάνω στη γλοῦ.

Κατόπιν ἐκοιμήθηκα ὀλίγο σ' ἕνα ὕψωμα καὶ ξεκίνησα πάλι κατόπιν ἀναπαυμένους καὶ δυναμωμένους.

Ἐμπρὸς μου ἐξείνεντο μία μαγευτικὴ δενδροστοιχία. Ἐφαίνετο ἀτελείωτος καὶ ἡσυρτός. Ἀποτόμως ὅμως ἀντελήφθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς δενδροστοιχίας δύο άτομα, ἕνα ἄνδρα καὶ μία γυναῖκα, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος μου.

Στενοχωρημένους ἐπειδὴ μοῦ διέκοψαν τὸν ἡσυρὸν περιπάτο μου θὰ ἐκρυβόμουν πίσω ἀπ' τοὺς κορμούς, ὅταν μοῦ ἐφάνη ὅτι μοῦ φωνάζουν. Πράγματι ἡ γυναῖκα κουνούσε τὴν ὀμβρέλλα τῆς καὶ ὁ ἄνδρας, κρατώντας τὴν ρεδιγκότα του κάτω ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι, ἐσηκωνε τὸ ἄλλο μὲ ἀγωνίαν.

Ἐπῆγα πρὸς αὐτοὺς. Ἐβάδιζαν μὲ ὕψος βιαστικό, κατακόκκιναι καὶ οἱ δύο, αὐτὴ μὲ μικρὰ καὶ γρήγορα βήματα, αὐτὸς μὲ μεγάλα πηδημάτα. Ἐφαίνετο εἰς τὰ πρόσωπά των κακοδιαθέσια καὶ ὀργισαίς.

Ἡ κυρία ἀμέσως μ' ἐρώτησε:

— Κύριε, σὰς παρακαλῶ, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ βρισκόμαστε; Ἀπ' ἐδῶ ὁ ἄνδρας μου ἔχει περιπλανηθῆ λέγοντας πῶς ξέρει καλὰ τὸ τόπο.

Ἀπήντησα μὲ πεποῖθησι:

— Κυρία μου, βαδίζετε πρὸς τὸ Σαιν-Κλου καὶ ἔχετε γυρισμένη τὴν ῥάχη πρὸς ταῖς Βερσαλλίαις. Ἐκεῖνὴ ἔρριξε τότε μὴ ἀγρία ματιά στὸ σύζυγό τῆς.

— Πῶς! φώναξε. Στρέφουμε τὴν ῥάχη μας πρὸς ταῖς Βερσαλλίαις; Μὰ ἐκεῖ ἀκριβὲς θέλουμε νὰ δειπνήσουμε.

— Κι' ἐγώ, κυρία, ἐκεῖ πηγαίνω, τῆς εἶπα.

Αὐτὴ τότε ἄρχισε νὰ ξεφωνεῖ ὀργισμένα:

— Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!

— Ἦτο πολὺ νέα, ὠραία καὶ καστανή.

Ὅσο γιὰ τὸ σύζυγό τῆς, ἴδωνε καὶ ἐσφόγγιζε διαρκῶς τὸ μέτωπό του. Ἦταν ἀσφαλῶς ἕνας νοικοκύρης ἀπὸ τοὺς μικροὺς Παριανοὺς ἀτόμους. Ὁ δυστυχὴς ἐφαίνετο τρομαγμένος, ζαλισμένος καὶ ἀπηλπισμένος.

Ἐμψύρισε: — «Ἀλλὰ καὶ μὲν μου... Ἐσὺ...»

Ἐκείνη δὲν τὸν ἀπήνε νὰ τελειώσῃ. — «Ἐγὼ! Ἐγὼ! Ἐγὼ φταίω τώρα; Ἐγὼ ξεκίνησα χωρὶς πληροφορίας, λέγοντας πῶς πάντα δὲν θὰ χαλῶμαστε; Ἐγὼ θέλω νὰ νὰ πάρομαι τὸ δεξιὸ δρόμο στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου; Ἐγὼ φορτώθηκα τὸν Κασού;»

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ φράση τῆς, ὅταν ὁ ἄνδρας τῆς, σὶν νὰ εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ τρέλλαν, ἐξέβαλε κραυγὴν διαπεραστικὴν, μίαν μακρὰν κραυγὴν ἀγρίου, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ γραφῇ εἰς καμμίαν γλώσσαν, ἡ ὁποία ὁμοίαζε πρὸς Τιτιτίτ!

Ἡ νεαρὰ σύζυγος δὲν ποραξενύτηκε μ' αὐτὸ, οὔτε φάνηκε συγκινηθεῖσα. Ἐξηκολούθησε μόνον τὴ γκρίνια τῆς:

— Ὑπάρχουν πάντοτε ἄνδρες πολὺ κουτοί, οἱ ὅποιοι ἐπιμένουν ὅτι τὰ ξέρουν ὅλα. Ἐγὼ πῆρα τὸ περασμένο χρόνον τὸ τραῖνο τῆς Ντιεπ ἀντὶ νὰ πάρω τῆς Χάρβε; Λέγε μήπως ἐγὼ; Μήπως ἐγὼ ἐπτοίχη μάτιας ὅτι ὁ κύριος Λετουρνιέρ κατοικεῖ στὴν ὁδὸν Ντεμαρτίγ;

Καὶ ἐξηκολούθει μὲ μανίαν, μὲ εὐχέρειαν γλώσσας καὶ ταπλητικὴν, νὰ ἐπιρρίπτῃ διαφόρους κατηγορίας τὰς πλεον ἀπροόπτους καὶ τὰς πλεον ἀπίθανους ποῦ προμηθεύθηκε ἀπ' ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἐπιπλήττουσα τὸν ἄνδρα τῆς δι' ὅλας τοὺς ιδέας, δι' ὅλας τοὺς σκέψεις, δι' ὅλους τοὺς σκοποὺς, δι' ὅλας τοὺς τὰς προσπαθείας, δι' ὅλην τοὺν τὴν ζωὴν, ἀπὸ τὸν γάμον τὴν μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς.

Ἐκεῖνος προσεπάθει νὰ τὴν σταματήσῃ, νὰ τὴν ἡσυχάσῃ καὶ ἐμψύριζε. «Ἀλλὰ ἀγαπητὴ μου εἶνε ἀνασφάλει... μπροστὰ στὸν κύριον... γινόμεθα γελοῖοι... αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουν τὸν κύριον...» καὶ ἔστριβε τὸ κεφάλι του κυττάζοντας γύρω, μὲ μάτια ἀετιοθνήνητα, σὰν νὰ ἠδὲλε νὰ μετρήσῃ τὸ βάθος τοῦ δάσος, τὸ ἡσυρὸ καὶ μυστηριώδες, γιὰ νὰ ὁρμήσῃ μέσα, νὰ φυγῇ καὶ νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὰ βλέμματα μας, καὶ κάθε λίγο ἐξέβηλ: νέναν κραυγὴν ἕνα τιτιτίτ ἀτελεύτητον, ἐκνευριστικόν. Ἐξέλαβι αὐτὴν τὴν συνήθειαν ὡς ἀσθένειαν νευρικήν.

Ἡ νέα ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς ἐμὲ καὶ ἀλλάζουσα τόνον φωνῆς, μὲ μοναδικὴν εὐστροφίαν εἶπεν. Ἐάν θέλῃ ὁ κύριος θὰ κάμωμεν τὸν δρόμον μαζί γιὰ νὰ μὴ περιπλανηθῶμε πάλι καὶ κινδυνεύουμε νὰ κοιμηθῶμε στὸ δάσος.

Ἐδέχθη. Πιστήκαμε ἀγ. αἰ καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλῇ γιὰ χίλια δύο πράγματα. Γι' αὐτὴν, γιὰ τὴν ζωὴν τῆς, γιὰ τὴν οἰκογενεὶαν τῆς, γιὰ τὸ ἐμπόριό της. Εἶχαν κατὰσθημα γαντιῶν εἰς τὴν ὁδὸν Σαιν-Λαζάρ.

Ὁ σύζυγός τῆς περπατοῦσε κοντὰ τῆς, ῥίπτων πάντοτε βλέμματα τρελλοῦ ὑπὸ τὸ βάθος τῶν δένδρων καὶ φωνάζων τιτιτίτ κάθε στιγμῇ.

Ἐκὶ τέλους τὸν ἐρώτησα: «Γιατί φωνάζετε ἐτσι;

Με φωνὴν ἐξησθενημένην μοῦ ἀπήντησε. «Ἐχασα τὸ κακόμοιρο τὸ σκυλάκι μου». «Πῶς; Ἐχάσατε τὸ σκυλάκι σας;

— Ναι! Ἦτο μόλις ἕως ἐτούς. Δὲν εἶχε ποτὲ βγῇ ἀπὸ τὸ καλυβάκι του. Θέλησα νὰ τὸ πάρω περὶπατῶν στὰ δάση. Δὲν εἶχε δὴ ποτὲ τὸν γλὸν καὶ φύλλα κι' ἔχανε σὰν τρελλό. Ἀρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ γανυγίξῃ καὶ ἐγάθησε στὸ δάσος. Τὸ ἐφώναξα δυνατὰ, ἀλλὰ δὲν ἐγύρισε. Θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα ἐκεῖ μέσα!»

Ἡ νεαρὰ γυναῖκα, χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, εἶπε:

— «Ἐάν τοῦ εἶχες τὴν ἀλυσίδα, αὐτὸ δὲν θὰ συνέβαινε Ὅποιος εἶνε κούτος σὰν ἐσένα δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ σκυλί».

Ἐκεῖνος ἐμψύρισε δειλὰ. «Ἀλλὰ ἀγαπητὴ μου... σὺ...»

Αὐτὴ ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν ἐκύτταζε στὰ μάτια οὐ νὰ ἠδὲλε νὰ τοῦ τὰ βγάλῃ καὶ ἄρχισε πάλι νὰ τοῦ ρίχνῃ κατὰ πρόσωπον ἀναριθμητοὺς ἐπιπλήξεις.

Ἐφαφα ὁ σύζυγος ἐσταμάτησε καὶ χτυπώντας τὸ κεφάλι του, φώναξε:

— «ὦ! νομίζω ὅτι...»

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε. — «Ἐ! Λοιπὸν τί;»

— Δὲν ἐπρόσεξα ὅτι κρατοῦσα τὴν ρεδιγκότα μου στὸ χέρι ἀνάποδα καὶ ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου... Εἶχα τὰ λεπτὰ μου μέσα!»

Ἐκείνη ἐφροσκόσεν ἀπὸ θυμοῦ κι' ἐκραύγασε:

— «Μόνον αὐτὸ μὰς ἔλειπε! Πόσον εἶσαι κούτος! Μὰ πόσον εἶσαι κούτος! Εἶνε φρικτὸν! Ἐπῆρα ἄνδρα μου ἕνα τέτοιο ζῶον! Λοιπὸν πηγαίνε νὰ βρῇς τὸ πορτοφόλι σου. Πηγαίνε. Ἐγὼ θὰ φθάσω στὰς Βερσαλλίας μὲ τὸν κύριον. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ κοιμηθῶ στὸ δάσος.»

— «Καλὰ ἀγαπητὴ μου. Ποῦ θὰ σ' εἰς συναντήσω;»

Ἐπῆρα ἕνα ἐστιατόριον στὸ Σαιν-Κλου καὶ τοῦ τὸ ὑπέδειξα:

Ἐγύρισε πίσω καὶ σκύπτοντας πρὸς τὴν γῆν, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μὲ τὸ ἀγωνιώδες βλέμμα του, φωνάζων κάθε στιγμῇ «Τιτιτίτ».

Τὸ σκοτάδι τὸν ἐσκέπασε τέλος καὶ σὲ λίγο δὲν διεκρίνετο οὔτε ἡ αἰλουέτα του. Ἦκουτο μόνον πολλὴν ὥρα ἀκόμη τὸ ἀτελεύτητον τιτιτίτ, τιτιτίτ, τιτιτίτ, διαπεραστικότερον ὅσον ἡ νύχτα ἐπρωγώρει.

Ἐγὼ ἐβάδιζα μὲ βῆμα ζωηρό, εὐτυχῆς, μὲ τὴν νεαρὴν γυναῖκα στρογγυλεμένην στὸ βραχιόνά μου.

Ζητοῦσα λέξεις ὠραίας νὰ τῆς πῶ, χωρὶς νὰ βρισκῶ ὅμως, καὶ σιωπῶσα ταραγμένος.

Ἐφαφα ἕνας μεγάλος δρόμος ἐκοψε τὴν δενδροστοιχίαν μας.

ΚΑΘΟΥΝΤΙΚΑ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

Οι όφθαλμοί είνε οι πυρσοί του προσώπου. Φωτίζουν την φυσιογνωμίαν, ως οι άστρες φωταγωγούν τον ουράνιον θόλον.

Απαράλλακτα, όπως αι φράσεις έρμηνεύ υ την σκέψιν, τά βλέμματα ψάλλουν την μελωδίαν και τας προσευχάς της καρδιάς.

Οι όφθαλμοί δέν είνε μόνον αι ευαίσθητοι φωτογραφικαί πλάκες, ένθα άντανακλόνται αι εικόνες της εξωτερικής πραγμα ιότητος. Είνε ταύτοχρόνως τά κάτοπτρα της ψυχής.

Τά πεύ όωραία μάτια και τά πεύ γοητευτικά είνε τά ειλικρινή. Ούτως οι όφθαλμοί, εκφράζοντες τος περιπετείς του αίσθηματικού βίου ήμυν, άπολήγουν νά προσλάβουν, εις έκάστην από ήμās, ιδιαίτεραν χαρακτηριστικήν έκφρασιν, ή οποία δέν είνε ούτε ό τύπος αυτών, ούτε τό χρώμά των, ούτε ό ρυθμός των, ούτε ή φωταυγής έντασις των. Μη άποδίδετε εις το σχημα των όφθαλμών την σπουδαιότητα την οποίαν ή λαϊκή δεισδαιμονία άποδίδει εις αυτό.

Αναγνωρίζετε άπλως τούς ώραίους όφθαλμούς και τό εύρωττον θέλητρόν των από την εύγραμμίαν του τόξου του βλεφάρου, τό όποιον πρέπει ν' άναπτύσσεται με εύρύτητα, σχεδόν με μεγαλοπρέπεια, από της ρίζης της ρινός μέχρι του κροτάφου.

Οι ώραιοι όφθαλμοί δέν είνε ούτε στρογγύλοι, ούτε συνεσταλμένοι. Δέν πρέπει νά προεξέχουν έξω από την κόγχην, ούτε νά βυθίζονται εις αυτήν πολύ βαθύως. Κατά τό χρώμα εκθιάζονται οι μέλανες όφθαλμοί και ή ποιητική γλυκύτης των γαλανών.

Οι φαιοι όφθαλμοί έχουν θωπείας απροόπτους και οι γλυκοπράσινοι όφθαλμοί υπόσχονται ήδυπαθείς συμφωνήσεις.

Η φύξις ή οποία άναφλέγει την άπόχρωσιν των όφθαλμών, καθιστά αυτούς υπερόχους κατά τινας στιγμάς.

Προβαίνει μέχρι του σημείου ώστε νά μεταβάλλη την άπόχρωσιν ταύτην άναλόγως της ένδομούχου έξέσεως ήης μάς έμψυχώνει. Καί ήπάρχουν όφθαλμοί, ξαιρετικώς γοητευτικοί διά την ποικιλίαν της έκφράσεως των και την μάρον έπιβολήν την οποίαν έξασκούν.

Η γυ ή έννοσι την γλώσσιαν των όφθαλμών. Γνωρίζει νά μαντεύη εις την άτολίμην ενός βλέμματος, τον φλογερών πόθον τον όποιον τούτο έμπεριέχει. Τρέπεται νά ένθαρρύνη, δι' ενός βλέμματος, τον πρό πολλού άποκρουόμενον έρυστήν. Τό βλέμμα εκφράζει πολλάκις και πλειότερα του λόγου.

Υπάρχουν όφθαλμοί έστερημένοι φυσικού κάλλους, οι όποιοι άν τούτοις είνε θαυμασίως έκφραστικοί. Υπάρχουν ώσαύτως ό φθαλμοί μικροί, χωρίς έξωτερικήν έπίδειξιν, οι όποιοι όμως είνε πλήρεις μειδιαιμάτων, καλοκαγαθίας και ευθυμίας, οτινες διοχετεύουν ρευστόν άκατανίκητον και του όποιου ή άκτινοβολία σοροτά άπόδοπτον άρωμα ευγενείας επί όψεως ήδικημένης ύπο της φύσεως.

Χάριν λοιπόν των ώραιων σας όφθαλμών, και προς ένόχυσιν της όράσεως, πλένετε από καιρού εις καιρόν τούς όφθαλμούς με νερό άλμυρό. Εκθέτετέ τους εις τον άχρόν του βραστού καφέ.

Όσαύτως δύνασθε άπόβωσ νά μεταχειρισθήτε την έξής σκευασίαν:

Sulfate de zinc... Ο γρ 30

Iris Flore τίσις... Ζ -

Hydro at de bleu... 1/4 λίτρας

Όσαύτως κάμνετε συχνάς πλύσεις με ύδαρ αελχμιστής

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

Εκύττας δεξιά στή πεδιάδα μιά όλόκληρη πόλι.

Ποιά ήτον λοιπόν αυτό τό μέρος; Ένας χωρικός περνούσε. Τόν έρώτησα και μου άπάντησε :—«Είστε στο Μπουζιβάλ».

Καί απλήκτος του είπα :—«Πώς στο Μπουζιβάλ; Είσαι βέβαιος;»

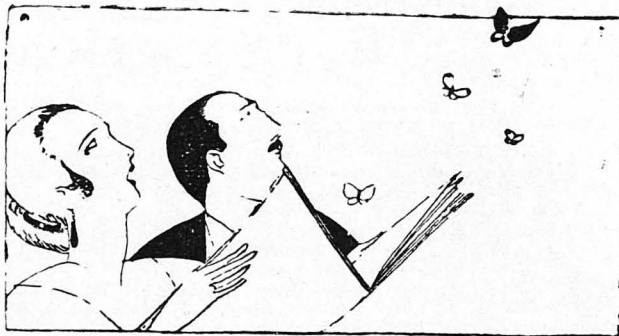
—«Ό βεβαίωτατος;»

Η κυρία γε είσε σάν τρελλή. Έπρότεινα νά πάρουμε άμύδι για νά φθάσουμε στής Βερσαλλίας, μά μου άπάντησε :

—«Μά την πίστι μου, όχι ! Είνε πολύ άστείο και έχω μεγάλη πείνα. Άλλως τε κατά βίθος είμαι ήσυχη. Ό άνδρας μου δέν θα ξαναύρη τον δρόμο άσφαλώς, και είνε κέρδος για μένα νά έλευθερωθώ από αυτών λίγες ώρες».

Ειλήλθαμε τότε σ' ένα ξενοδοχείο κοντά στην όθνη και έπήραμε ιδιαίτερο δωμάτιο. Η κυρία σχεδόν έμέθυσε, έτραγουδούσε, ήπια σαμπάνια και έκαμε όλε της τρέλλες. ... μέχρι και της άπατης του συμβίου !... Αυτή υπήρξε ή πρώτη μου νεανική περιπέτεια !

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΤΡΕΙΣΙΜΟ

Πολύ μικρός άγάπησα μικρούλα, χωρίς έννοια
κ' έκαρτερούσα το καιρό
νά μεγαλώση, νά χαρώ

Χρυσό φεγγάρι πρόσωπο και στήθη χρουσταλλένια.

Περνούν τά χρόνια βιαστικά και φεύγουν φορτωμένα
τή νεότη μας και τη χαρά,

Χωρίς νά στρέψουν μιά φορά
και νά παρηγορήσουνε δυο μάτια δακρυσμένα.

Ξεβλασταρώσαμε κι' ή δυό, μηλιά και κυπαρίσσι,
μά πριν καλοφουντώσω εγώ,

εκείνη έκαμε καρπό,
Και δέν έκαταδέχθηκε γι' αυτό νά μου μιλήση.

Περνούν τά χρόνια βιαστικά κι' έρχονται φορτωμένα
μέ χιόνια και με γηρατειά,

σβούν τη; καρδιάς μας τη φωτιά,
Κι' αφήνουνε νά στήθια μας ήραίστεια σβυσμένα

Μ. Α. ΣΕΓΖΑΝΗΣ

ΚΟΙΜΗΘΗΝΑΙ - ΑΠΟΘΑΝΕΙΝ

«Αχ ! ποιος δέν έλπίζει στο κόσμο και ζή ;

Μιά μέρα, σε λίγο, ψυχή μου, μαζί

θά πάμε νά μάσουμε γιούλια

στής άνοιξις μέσα τούς κήπους, ποδιές,

Και λούλουδα πάχουν βορείες μυρωδαίς,

υακίνθους, άγιόκλημα, γιούλια.

Θά μάσουμε κρίνα και ρόδα βουνά

γαρούφαλα, βιόλες, μοσχίες κ' ύστερνά

εδώ στη φωγή καμαρά μας,

θά δούμε, σφαλώντας τη θύρα, μαζί—

«Αχ ! πως δέν έλπίζει στο κόσμο και ζή ;—

ν' άνοίξουν, ψυχή, τά φτερά μας !

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

«Στής θάλασσας άπάνω τά νερά

ένος τεχνίτη με μυαλό και γνώσι

μεγάλο άγώνα είχε μιά φορά

παλάτι ξακουστό νά θεμελιώση».

Έρριξε πέτρες, μάραμα, βουνά

ριζώνει βράχος φοβερός στο πάτο.

Ό βράχος ανεβαίνει τώρα : νά

πού βγαίνει και παλάτι από κάτω.

«Ετσι και σύ μ' όλη τη τρικυμία,

στά βάθια της ψυχής; μας νά ριζώσης.

Στή γλώσσα του λαού, πού είνε μιά,

παλάτι φοβερό νά θεμελιώσης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΑΡΗΣ

